

Bódis Kriszta

KEMÉNY VAJ**Tulok**

Apám akkor megbolondul, anyám tiszta ideg. Tizenhárom épphogy elmúlok és valamiért jönnének megint értem, hogy visznek az intézetbe, de erre már apámék nem engednek vissza, amit egyébként nem bánok, mondanom sem kell.

Állok az egyik metró kijáratánál és mozdulni se merek, mert félek, hogy eltévedek, nagy a forgalom, sok ember és akkor jön oda hozzám az a fiú, aki Simonra hasonlít, csak sötétebb a haja, loboncosabb, és a szeme kevésbé árnyékos, és tüzesebb, olyan ez a fiú, hogy nyomban belészeretek, mintha a szerelem gazdátlanul kóvályogna bennem és most lecsapna, lecsapna arra a fiúra, ahogy egykor Simonra, lecsapna rá, mégis rám.

A fiú összetéveszt valakivel, egy kurvával, aki ott szokott állni, ahol én most, és hiába mondom, bizonygatom, hogy én nem ő vagyok, csak hajtogatja az a fiú, hogy néma kis bolondom, néma kis bolondom, és ez annak a kurvának a neve, aki ott szokott állni, ahol tévedésből én, a nagy forgatag közepén, a metró kijáratánál.

Ölelget a fiú és kérdezi, hova megyünk, sodor, sodor magával, és én bár félek, elbódít, ahogy a fülemben duruzsol, néma kis bolondom, aztán hirtelen lőni kezd a fiú a pisztolyával, lőni, vaktába bele a tömegbe és csak én tudom, hogy ilyenkor le kell vetődni a földre, látom, ahogy célba vesz, de elém kerülnek olyanok, akik mit sem sejteneek. Feküdj, feküdj, kiabálom, de mintha nem hallanák, nagy a pánik, szaladnak, sikítanak, de egy se fekszik a földre, a fiú engem keres a pisztolyával, de tizenöt ártatlant terít le, mire elindul, hogy megtalál a halottak között, s tudom, ha élve talál, megöl.

És akkor hozzám ér, furcsán és kényelmetlenül fekszem, de halottnak tettetem magam, érzem, hogy nem bírom sokáig, annyira félek. Hozzám ér és inkább, mintha csiklandozna, a ruha alatt a derekamhoz ér, hanyatt fordulok, magamhoz ölelem, a pisztolyát messzire löktem magunktól, csúszik, csúszik a pisztoly jó messzire a grániton, a sötét grániton, és első önfelédtséges csókolózásunkkor a rendőrök már fölöttünk magasodnak, villognak a kéklámpák, vijjognak a szirénák, fölöttünk magasodnak fekete egyenruhában, a hajuk fehér. Bilincs, pisztoly, gumibot. Tudják, ugye, tudják, hogy én fékeztem meg, és a rendőrök tudják, elengednek.

Én is tudom, hogy a fiú megérdemli, amit teszek, mert megöli azt a sok embert és engem is megölne, mégis olyan fájdalmasan belészeretek, ráömlik a bennem kóválygó szerelem egészen, annál is inkább, mert nem teljesülhet be, és nem is teljesülhet már be sohasem.

Néz rám, és kívánság, nem harag, és nem megbocsátás, kívánság az, ami a szemérből jön felém, csak a szenvedély, csak a vágy van, az képes minden érzelmet egyetlen erőbe összpontosítani, ez az erő köt minket most egymásra nézve össze, mint a mágnes összetapad így a tekintet és maradéktalanul összetapadna a testünk is, de ellenünk fordul az az erő, mikor megbilincselik.

Már tudja, hogy én nem az a lány vagyok, néma kis bolondja, bár megölne, mikor megölkhetett volna.

A rózsatapétás szobában ébredek, pucéran, takaró nélkül és egyedül. Nem emlékszem. Ha nem lenne ez nálam, hogy nem tudok rendesen beszélni, akkor nem lenne ez az egész.

Ez már nem is beszédhiba, mert nem olyan, mint a dadogás, hanem rosszabb, az biztos.

Jobb, ha bele se kezdek. Idegi alapon van. Nem tudom, hogy gyógyítható-e az ilyen, mint én.

Talán ha rendes iskolába járok, és nem abba a bolondiskolába. Kisegítő. Hát legalább kisegítettek volna. A bajból.

Hát hogy mondom el a bajom, persze még az is, hogy kinek, egyáltalán bármit, hogy mondok el?

Az is igaz, hogy itt minden lánynak megvan a maga története, hogy honnan jött és hova feljutott. Hova...

Az unokatestvére, apámé, a merdzsós nagybátyám, nem hazudik. Istenem, a Főváros! Annyit ehettek és akkor, amikor akarok. Primórt, és télen nyáron banánt. Utána az ágy szélén gubbaszt és sír.

Ehettek egy narancsot, vagy mandarint. Ha nem eszek, megsértődik, ennem kell, mert a narancs az a boldogság. Havaj.

Szalad a spejzba, hozza a nagy üvegtartót, ilyen csak a mesében van, hatalmas, emeletes tartó, üvegből szőlőszemek rajta, de színes szőlőszemek, zöldek, meg lilák és a héjukon, az üveghéjukon átderengenek a magok, azon a tálon van a mandarin meg a narancs.

Leteszi a tálat a fehér szőnyegre a fehér lakkcipője mellé, fölemel egy szép narancsot, összefut a nyál a szájába, és mint a bűvész nyújtja felém, miközben belemélyeszi két oldalról a hosszúra növesztett, körömerősítő lakktól fénylő körmeit, széthúzza a héjat, hogy fröcsögve leválik a húsról, mert annyi ereje van a vaskos kezének, hogy így egy húzásra lehántja a makacs narancshéjat, közepén sértetlenül kifordul a gömb, a rostos, fehér inakkal cikkekre erezett hús, és előnti a szobát a narancsszag, aztán fogja, beleilleszti fölülről mindkét hüvelykujját a gömb közepébe, az északi sarkba, ahogy ő mondja, és kettérepeszti.

Fröccsen a lé, rácsurog arra a fehér selyemtakaróra is, amelyik arannyal és zölddel van körbehímézve, csak ez van az ágyamon, ágynemű nincs, mer ez adja éjjel is, nappal is a barna bőr, a fiatal csipő, az alvó test tökéletes hátterét, így ni, mondja elégedetten, a cikkeket egyenként nyomja a számba, azt szereti, ha kissé ellenállok és tuszkolhatja befelé, hogy csurogjon az államon a drága lé, hogy az erő túlvigye az ujját is a számon, hogy lenyaljam, leharapjam a rostos gyümölcsbúst a kezéről, picit az ő húsa is harapva, és akkor kedvet kap megint, én meg imádkozom, hogy ne kapjon.

Aztán látom, hogy mindegyik lánnyal ugyanezt csinálja.

Nem megnyugtató, csak mégis, normálisabb. Rázkódva sír az ágy szélén. Le sem vetkőzik soha. A kiskorúakra megy. Az olyanokra, mint én. A tizenégy, tizenhat évesre, így.

A homlokáról az emberre csöpög a víz. Örülsz, ha életben maradsz.

A haverjai mások, úgy értem, mindegyik mást akar. Sok tapasztalat jön így össze. Emberismeret, ahogy ő mondja, neki ez még a börtönből van, olyan emberismerő lett ott, hogy.

A legtöbb haverja őelőtte csinálja, nehogy kárt tegyenek az áruba, mondják, és állandóan röhögnek.

Ráteszik a kezüket, oda, amit előtte le kell borotválnom tiszta csupaszra, ez az élet értelme, mondják, és a Tulok bólogat.

Az egyik egyszer megkér nagyon udvariasan, hogy pisiljek a szájába, és tényleg, hogy így üljek a fejére. A Tulok először üvöltözik, aztán megegyeznek, hát alig tudom csinálni és majd elsüllyedek, itatnak, pezsgővel és nem ismerek magamra, elszabadul bennem valami, mintha nem is ők lennének ott, de akkor meg olyan elégedettek, hogy a nagybátyámmal is kell. Hogy kipróbálná.

Ládaszám tölti belém a pezsgőt, locsolja végig a szobát, ragad rajta a selyem, selyméhez a bőröm, és akkor nem sír, csak szép csöndesen káromkodik és rám tapasztja a száját, harap is, de csak vigyázva és nyal és iszik belőlem, habzsol és játszik a nyelvvel, erőből aztán meg épp csak érintget, szopogat és megint, mintha keresne, görgetne, becézne, kutatna, de olyan finoman, olyan felkavaró ügyes, kéjes dolgokat művel, hogy borzasztóbb, mert elkezd a hideg futkosni a hátamon, és akkor meg én sírok, és kiálltok, hogy megdöbbenünk, zokogok már és kiabálok, akkor fölém ereszkedik és ahogy szokta, de most nem is emlékszem, uramisten, uramisten, uramisten hajtogatja és mint a legfőbb kincsét, úgy hordoz utána, ő ilyet még nem élt, vén hülye korára.

Kényeztetni kezd, itat, simogat, masszírozgat, hergel, nyalogat, és olyan hozzáértéssel, türelemmel, kitartással műveli, hogy elveszítem minden önuralmam és azt csinál már velem, amit akar, a testem hullámszik, válaszol, köré fonódik és összehúzódik neki, az övé vagyok.

Látom, hogy a többi lánnyal ugyanolyan, mint régen, kigombolkozik, felnyársalja őket, vagy ráhajolnak és dolgoznak rajta, sokszor kibírhatatlanul sokáig, tarkójukon a kéz, nyomja, nyomja lefelé őket, fulladásig, régről tudom milyen. Velem más. Én meg ve-delem a pezsgőt, meg a koktélokat.

Furcsa ezt mondani, de most boldog vagyok, nem akarok semmire gondolni, és bár nem mehetek sehova, olyan ez, mint a szabadság, mert a Tulok értékkel, érzem és engem még soha senki, azt hiszem soha senki nem szeretett így, akkor ezt gondolom én kis hülye, hogy hogy hülyülhetek meg ennyire, ezt majd később, mert átgondolom én idővel ezeket a dolgokat, helyére kerül lassan a nyomorult életemből sok minden, amivel szembe kell majd nézni.

Aztán egyik napról a másikra megunja, durva megint. Bejön, így úgy elintéz, vagy elintéztet másokkal, míg ő mellettünk kiveri. És persze pityereg, pityereg az ágy szélén.

Aztán elvisz a butikba és felöltöztet tetőtől talpig. Három, négyszázezret költ rám, apám fél házát, apám álmainak fél házát, ahol minket rendesen felnevelhetne. Olyan cuccokat vesz, amikről akkor én is azt gondolom, hogy gyönyörűek, de ma föl nem venném. Estélyi ruhák, de minek. Megállok egy könyvesbolt előtt, ezen csodálkozik, de bent megvesz mindent, amire csak ránézek, és egy teherautónyi könyvvel tér haza másnap. Dicsekszik vele, hogy mennyit olvasok. Én meg ezzel nyugtatom magam. Kilépek, elveszítem az önkontrollomat, tiszta drogos leszek.

Aztán elvisz a boltokba, a nagy szekrények, csillárok, fotelek, aranykeretes festmények, gyertyatartók és a halottasház szagú szőnyegek közé, amikkel kereskedik. Ebből a szempontból másképp bánik velem, mint a többivel, mert a többi lány csak néhány hétig van vele, aztán elmennek, eltűnnek, jönnek értük, fogalmam sincs, mi történik. Olyan, mintha a háza úrnője lennék, mert a feleségétől állítólag elvált, de a smasszelei a kertben is figyelnek, aztán meg úgy ad oda a gengsztereknek, mint egy tárgyat, utána meg féltékenységi rohamot kap, hogy minden nő egy bűdös kurva és látja, hogy élvezem, ne is tagadjam, mindig kitalál valamit, aminek az ellenkezőjét kell bizonyítanom. Bizonyítanom kell a saját érdekemben. Ezen az alapon, hogy én csalom, hogy én kacér meg, szóval, hogy végső soron egy kurva vagyok, mert minden nő az, a Tuloknál ez ténykérdés, mindenféle ürügyet talál, nyomoz, szembesít és faggat, üvöltve, sírva, a végén a pitbulljait akarja rámuszítani satöbbi, hálátlannak és megbízhatatlannak tart, ráadásul a sok könyv miatt ravasznak, hogy egy nő ne legyen okos, mert csak rosszra használja az eszét, és akkor én csak az igazágtalanság súlyát érzem, ami ellen nincs védekezés, lebénuasz tőle, mert akkora az igazágtalanság, hogy az embert egyből elmeríti és megfullasztja. És hiába. Nincs értelme kapálózni, védekezni, mert minden ellened fordul és nem csak szavakban, a tested ellen is, mégis kapálózol és védekezel, de bármit csinálhatok én, csak fokozom a bajt, mert ha a Tulok úgy akarja, akkor minden, az egész világ ellenem vall, ellenem fordul, mert ő az atyaúr isten. És akkor, amikor már belül a harapása az arcomon, mert belém harap nem egyszer, pitbullnak hiszi magát, akkor térden csúszik, hogy bocsássak meg, és akkor én nem válaszolok, és akkor zokogni kezd, hogy ő nem akar, ő nem akar bántani, hogy a szerelemtől veszíti el a fejét, bocsássak meg neki, most az egyszer, és akkor én megsajnálom, igazán, szívemből megsajnálom és megbocsátok, most már minden másképp lesz, ígéri, ládászám jönnek a könyvek, a virágok, és minden folytatódik ugyanúgy.

Egyébként semmit nem tudok róla, csak, amit látok, a sötét haverjait, a rengeteg pénzt, a gyverekeket, a lányokat.

Leírom neki, hogy vigyen inkább haza. Imádja, hogy nem beszélek, azt mondja, olyan vagyok így, mint egy baba, az ő porcelánbabája. De azt mondja, szeret és nem tudna már nélkülem élni, azt akarja, hogy én is boldog legyek, hogy ő mindent megtesz ezért.

Nem értem, mert néha előnt a boldogság, aztán gyűlölöm, de mindig van az egészben valami reményféleség és féltékenységen kapom magam. Sokat fáj a fejem a másnaposságtól. Lehet, hogy talál olyat, aki kevesebb munkával is betörhető, kevesebb pezsgőtől, kevesebb hízelkedéstől ugyanazt produkálja, vagyis elszabadul a teste, és élvezi? Vélem sokat kell talán vesződnie? A szégyen, a gyűlölet, az undor és az értelem falát kell lebontogatnia, hogy a pusztá testemhez, a csak az övé testemhez jusson. Hogy élvezzek, addig gyötör, dolgozik rajtam. Most már tudja, milyen tényleg oda jutni, és lehet, hogy már nem is éri meg annyira eljutni a másikig, végül is minnek. Kábé annyira érdekes egy őszintén reagáló lány teste, mint egy pisztoly a vaginában, vagy akár egy fiú táguló segge.

A Tulok mindig fél, hogy elveszíti a hatalmát. Fontos neki mindig bizonyítani, hogy a hatalom az övé, senki fölé nem kerekedhet, és valóban a férfias szigor része az is, megköcsögölni egy köcsögöt. Főleg, ha egyikük sem buzi.

És félni kezdek megint, amikor rájövök, hogy a szép, nevezzük szépnek, közjátékunk, csak egy szín a palettán, hogy ez nem normális élet, hogy én a rabszolgája vagyok a Tuloknak, vagy rosszabb, mert a hatalom mindennél fontosabb a Tulok számára.

ra. És én pontosan ezt fenyegetem, azzal, hogy kétségtelenül ember vagyok, még ha lány is, ezt azért kell hozzátennem, mert bizonyos szempontból nem kellene, hogy kapálózzak, ez a sorsod csillagom, mit képzelek én ezzel a meglepően sok akarattal, amit akaratosságnak hívnak, hogy nagyon akaratos vagyok, hogy nem tetszik a stílusom, és akkor kapok is, csak egy legyintést, egy pofont, váratlanul a stílusoméért, mert akkor úgy még nem ver meg, mint később.

Úgy gondolja, hogy aki az ő tulajdona, az egyrészt örüljön, hogy él. Nem lehetek egyenrangú partnere az ágyban, mert akkor vége a kiszolgáltatottságnak. Ezért nem lesz több olyan igazinak mondható szerelmeskedés, amikor nekem is jó. Sajnálom, hogy mindez vele történik először, hogy azt érzem, valaki mindent megtesz értem, meg ilyesmi. Csak remélem, hogy egyszer találkozom olyan férfival... de félek, hogy a találkozás... a tökéletes találkozás reménye ez, ami csak illúzió viszont, és úgy egyébként olyan betegség, ami a könyvektől van.

Mire terhes maradok, de amíg nem látszik, és még utána se, amikor már igen, akkor se hagynak békén, pedig nagyon, nagyon undorodom, egyszer kiabálok is, de akkor borzasztóan megvernek, hogy attól félek, elmegy a gyerek, mert belerúgnak a hasamba is.

Mivel lehetetlen tudni, kié a gyerek, a Tulok úgy tekint rá, mint szegényfoltra, bár soha nem engedi, hogy védekezsek, óvszerről, ilyesmiről hallani se akarnak se ő, se a haverjai, akkor nem tudom mit gondol, hogy mi lesz, vagy belekalkulálja, ezt is ellenem fordítja, a függőségem terhesen tökéletes, mert addig vacakol, hogy az időből is kifutunk, hogy elvetetheténk.

Fáj a mellem, hatalmasra nő, és feszül, megváltozik az egész testem, a Tulok élvezi. Egy tizennégy éves asszony vagyok, nem érzem magam gyereknek.

Soha nem kérdezem, mi lesz a kicsivel, nyilván félek, valójában örülök az anyaságnak, különleges dolog azt érzem, csak mindenre érzékenyebb leszek, és sokat sírok, főleg éjjel. Egész éjjel.

Fontolgatom a szökést, hagyok egy levelet a boltban, hogy engem itt fogva tartanak, és egyet egy dunsztosüvegben átdobok a kertfalon is. Tél van. A hó olyan magas, hogy utakat kell ásni a kertben, hogy közlekedni lehessen. A járatok lehetővé teszik, hogy séta közben néha elkerüljek szem elől. Megdobálom a kutyákat hógolyóval. Az üveg belezuttyan a hóba, hallom csak, mert kilátni nem lehet, a házat magas kőkerítés veszi körül, kint azt hiszem, nagy pusztaság van, senki földje, utána a töltésen sínek, ritka teherforgalommal. Sehhol körülöttünk nincsenek szomszédok, a másik irányban egy eladó telek évek óta üres házzal. Lent, a kapuk mögött a főútra kifelé magánút vezet, elátkozott egy hely. Csak egyszer próbálok telefonálni, csak hogy kipróbáljam, de nincs egyetlen vezetékes telefon se, vagyis van egy régi, de az csak régi. Na, mondjad szívem, kinek akarsz telefonálni, és én nem tudok olyat mondani, akinek volna telefonja, vagy akivel én beszélhetnék, mert ugye eleve meg se mernék mukkanni, a rendőrségnek, telefonáljunk a rendőrségnek, gondolom én, de ő fel sem tételezi ezt rólam, legalábbis egy darabig.

A Tulok büntet. Ezzel mutatja, hogy ő csinál meg engem, hogy ő teremt meg, és mindent neki köszönhetek, hogy legyen hálás, és felejtsem el apámat, anyámat, mer ő apám és anyám és mindenek fölött uram és parancsolóm, és akkor rájön, hogy valamicskét, görcsösen tudok beszélni, ezzel némileg megreped az ő porcelánbabája, csor-

bább, csúfabb lesz, mert az a hang kibírhatatlan, kiábrándító és röhejes az ő okos, szép, királynője, viszont az engedetlen szukat sérthetőbbé, megalázhatóbbá teszi, és akkor fennhangon kell mondanom, hogy hálás vagyok, hogy tudom, hogy kiemel, feleml a nyomorból, hogy egy senki lennék, és örüljek neki, mer ő észreveszi a kincset a porban, a sivatagban is a drágakövet, meg ilyeneket mond, és én elkezdem magamból kifordítani a szavakat, először még mást akarok mondani, azt akarom mondani, amit gondolok, hogy lófaszt, meg a kincs az kincs, hogy örüljön az, aki felfedezi, de elkezdem és ő rájön, hogy másfelé megy az a mondat, és akkor kínoz tovább és végül azt, vagy legalábbis olyasmit mondok, amit hallani akar, muszáj, mert nincs hova mennem, azt se tudom hol vagyok, a fővárosban eltévedek, eleinte, amikor még nem félek többször nekiindulok, de mindig megtalálnak, nem tudom, hogy, de mindig, és jobb, ha maradok, mert fáj már minden tagom és most már félttem a gyerekeket is, bár iszonyú, hogy az övé, vagy másé, valamelyiké, amelyik megerőszkol.

Karát

Az egész város itt mulat. Leültetnek egy székre, mert mindenórás vagyok. Mondom a Tuloknak, ne a hegyek felől jöjjünk, de ő, hogy a táj. Fehér, deres merőleges csikokkal az égig. A szerpentin két oldalán lefelé és fölfelé a hóból kimeredő törzsek. Fölöttünk a fagyból csipkekupola, mert a fák koronáját, minden egyes ágat üveg-hüvelybe von a fagy.

Percenként kiszállok okádni, és akkor egy bokrot megnézek közelebről is. Ágai ívben hajolnak a hó pereméig és odafagynak, mint a vízsugarak. A meredély peremén ilyen dermedt szökőkutak végig. Megérintem az egyiket és az ág köré fagyott üveghez ragad a kezem, elrántom, de egy kis bőrt letép az ujjam hegyéről. Mintha megégett volna.

Érzem, hogy mindjárt szülök. A hasam feszes, ki se enged, de még nincsenek fájásaim. Bedobog a szívem, mikor meglátom a gyár kéményeit. Kettőt már lerobbantanak addigra, csak két óriás szivaracsonk mered ki a törmelékből. Füstös, vörös tégláit, az épeket elhordták már körüle.

A barakktelep felé vezető híd előtti kéményt is látom egy pillanatra, mielőtt az Ósarroknál a Centrál felé fordulnánk. Az egy akkora kémény, ahol a valamikori kohó is működött, mint egy hűszemeletes blokk. A csúcsáról most egy lerobbantott beton-tömb csüng néhány sodronyon. Mindjárt elenged, de azért az útér nem kár és azokért se, akik azon járnak.

Az Újrakezdés városa sugárúton jutunk ki éppen a barakkteleppel ellentétes irányba a Dzsunkához. Engem ott is felejtene az egyik asztalnál, ezt is meg lehet szokni. A vibrálást, a dübörgő zenét, a veszett ficánkolást a hasamba, a kétségbeesett feszülést. Izzadok a fehér bundába, azt is elfelejtem levenni.

Figyelj, király a csávó. Lezsírozom most a csajjal, nem nagy ügy, mert nem nagy ügy, teljesen belém van esve, figyelj a csávó király, összeköttetés megvan, lóvé megvan, irány Portugália, mert az most a tuti hely, haver, kint van, sima ügy. Tulok előveszi az aranyba öntött mobilját, kirakja az asztalra, szivartárca, szivar, rágyújt, a szőke fickó várja a választ, hátradől, mintha ő is ráérne, most vesz észre és úgy néz, mint egy idi-

óta. A Tulok épp csak rám pillant, még annyi se és legyint. A szőke megnyugszik. Karát, kisfiam, ha átbasztok. Tulok, hát úgy ismersz, haljon meg az anyám, hát nem bízol bennem? A Tulok bízik. A Tulok nem olyan. Nincs oka nem bízni. Hát van okod? Nincs. A Tulok bölint.

A Karát csettint a pult felé. Két tizenhat körüli lányka áll ott, vihognak meg vonaglanak, már a negyedik koktélt tolja az orruk elé a pultos, nem nagy ügy, de négyet legalább nyomassá nekik, érted járjon a kezed géza, észre se vegyék, jó van apám. A lányok egymás füléhez hajolnak, az egyik fekete a másik vörös, figyusz, tök jó fej csávó, tényleg, olyan édes, anyagot ad, meg amit akarsz, figyu én úgy beleestem én nem is tudom, engem nem érdekel érted semmi, csak ő, mindent megtennék érte, tudod mi ez? Baszdki te szerelmes vagy! És az a másik, azt ismered? Nem, de kibaszott gazdagnak látszik, figyu, a Karátnak olyan haverjai vannak, beszarsz. Te és milyen az ágyba? Király.

A vörös le sem veszi a szemét a Karátról, olyan rajongva bámulja, hogy az ember szíve összeszorul. Csettint a Karát, a lány perdül, de az asztal közelében már, mint valami kifutón lassabbra veszi a lány a tempót, kidülleszti a mellét a csepp topban, riszálja a gömbölyű seggét a fényes nadrágban, a köldökében rubin pirszing, mint a vér-csepp. Gyere cica, kapja ölbe a Karát a vöröst, miközben a fekete barátnő, szeméremdombot épphogy takaró csípőnadrágjába akasztja elöl a mutatóujját, hogy a lány hasa belerándul. Szóval elhoztad. Királylány vagy.

Tessék szépen köszönni a bácsinak, és a Tulok halál komolyan, mint egy érsek, vagy egy fejedelem a pecsétgyűrűs ujját a lányok szájához tolja. Csókra cicák, lök rajtuk egyet a Karát, és a lányok nem tehetnek mást, a Karát röhög. A Tulok kinyújtóztatja a lábát, az arca rezdületlen.

Figyelj tesókám, ha nem akarsz szarba maradni. Karát, ismersz, nem? ki fogom perkálni, de jelenleg egy vasam sincs, érted. Az anyag kellett mi faszkalapkám? Kell is, és amibe tudok, most is korlátlanul, útlevel, vám, mit tudom én számíthattok rám. Faszkalapkám, nyalom a szád, útlevel, de kettő. Holnapra. Ne kerekedjen baszod a szemed, hanem hozod, hasítod vagy magyarázam?

Egyébként tuti buli hely tiszta havaj, dizsi, csajok, anyag, amit akarsz, és ami azért nem mindegy, nem baszogatnak a zsaruk. Hogy hogy mér? A pultos csávó kicsit hülye, de géza, haha. A Karát harákolva röhög és mikor odavetődik az asztalunkhoz megint, ahol már csak én gömbölyödök, mint egy pukkadásra készülő lufi, egy cigarettapapír fecnit tolok az orra elé. Ildi. A Karát megint mint a hülyére úgy néz. Én vissza. Aztán, hogy Dorina, Pamela, Rozina, Kati, kapirgálj a kiscsaj jó? a mogyoróba, meg a kesuba, okés, pöcköl az asztal oldalába és néz a Karát, értve vagyok? Aztán elhúz.

A piros béenvéje a mi merdzsónk mellett parkol, kicsit szórakoznak egyet a Tulokkal a városba, két kiló, kettő ötven, legalább gyorsan megszülsz, vigyorog a Tulok, szerintem el fogok ájulni.

Beugrunk a Karát öccséhez, közli a Tulok, már jóval kintebb vagyunk, a várostól úgy húsz, harminc kilométerre.

Egy tanya vályog putriának ablakai világítanak, három óra lehet. Visszahoztam hülyegyerek a villanyfűrészedet. Visszaszerezted? Vissza, de nem azért mondom, az asszony volt, jobb ha tőlem tudod. Nem ellopták, eladta az. Tudod, asszonyban, lóban,

telebeszéli mindig a fejit, remélem má nem hülyül meg. Azér egy kis verés nem árt. Megyek műszakba, azért jöjjenek be, Vera, ugorj. Ugorj, ugorj, a faszomat má, a gyereket is etessem, nézd mán ezt is felébresztetted. Vera húszonnégy, de negyvennek néz ki, ide oda csoszog a strandpapucsába, koszos otthonkát kap a mikiegeres hálóingjére. Egy gyerekkádban valami lábtörlőszerúségen hathónapos körüli nyakig szaros csecsemő meztelenül. Amúgy is bűz van, a konyha összenyitva az egyetlen szobával, a döngölt padlót kukoricacsuhé borítja, az asztalon viaszosvászon, rajta lábas, meg valami koszos rongyok, a sarokban használt pelenkákon egy macska. Az ezeréves, hámladozó, ragacsos konyhaszekrényen nincsenek ajtók, a polcokon műanyag flakonok, zacskós tej, tojások, nejlonban kenyér, mellette egy rozsdás pengéjű kés, műanyag poharak és kivehetetlen csomókban mindenféle dzsuvás cuccok. A franciaágyon megmozdul az összevissza paplanok alatt valami. Egy gyerek. Pityereg, de csak halkan, nehogy baj legyen belőle. Tákonnal együtt szétkeni a hetes dzsuvát az arcán.

A Karát öccse pici, szelíd ember. Nem is nagyon szereti, ha a bátyja megjelenik, nem akar ő belekeveredni semmibe. Ül má le, mutat az ágy szélére Vera, letelepszem, már nem vagyok álmos, csak halálra gyötört. Nem lesz erőm szülni, attól félek, bár meghalnék, én is a gyerek is, jobb lenne mind a kettőnknek.

Öcskös, mutasd már meg nekem azt a fészert, úgyse használod, nem?

Ez, barátom, a tókéletes hely, vigyorog a Karát. Minket bent hagynak, hadd menjenek, morog Vera, a földre önti a cumisüvegből a maradékot, rágyújt, közben tápszert kever a vödörből kimert vízhez, összerázza, a szájába kapja a cumis részt, a fogaival szorítja, hogy mindkét keze szabad legyen, a cigit az asztal sarkára egyensúlyozza, kiveszi a kicsit a kádból, ölbe veszi, már mehet is a cucli, a kicsi nagyon élénk, nem csoda, a Vera kávéval is itatja, azt hallotta, az erőt ad az ilyen apróságoknak is.

Azt mondja a Tótné, hogy sovány. Hát sovány? néz rám a Vera, én meg mondom, hogy nem, illetve a fejemmel intek. De Vera nem is várja el, hogy beszéljek, vagy hogy magyarázkodnom kellene, hogy nem tudok. Beszélni ő akar. Annyi baja van, és soha senki nem hallgatja meg. Itt a tanyán még az sincs, hogy átszaladjon valami szomszédhoz, csak jó messze a Sanyiékhoz, de azoktól is el van már tiltva.

Csak a hülye kutyák, hogy szét tudná azokat is rúgni, hasas volt a kis nyuszikája, nem széttépték a rohadékok, itten reggeltől estig eteti a lovakat a Vera, a malacokat, a csirkéket, száz csirkét hoztam, figyelj ide, a biciklivel dobozban, megmaradt kilencven, tojnak is, huszat, szóval rendesen, és a libák is megnőttek. Nézz oda, ennek is a valagába rúgott a Jankó, bök a mellettem fekvő gyerek felé. A Vera ura, belerúgott az a bolond. Már megint kezdi a bolondórát, megint. Nekivágta a falnak, csak úgy csattant a feje. Itt van a Micus hugom, most tölti a tizenhármát, de ne félj, ahhoz az apja egyszer se nyúlt hozzá.

Verának fogalma sincs, hány testvére is van, hány emberrel adta össze magát az a híres anyja, hány hugát vitték el a stricik, mer az ilyen anya kurválkodásra oktassa a lányait is. Az meg, hogy az anyjának a mostani ura, az Attila egy újjal se nyúl a Micushoz, ezt inkább a Vera anyja bizonygatja, de mért kell azt lépten nyomon bizonygatni, amikor senki se kérdezi.

A fűrész meg öreganyám temetésére túnt el. Valamiből azt is el kellett kaparni.

Csórikám egyedül vót, aztán járni se tudott, otthagya az a részeges kurva, hogy meg tudnám ölni, anyám húga, de nem ezér, hanem mert a fiamat megégette, így bele nyomta a kis karjába a csikket, aztán meg rám fogták, az is megbaszassa a rákos piccsáját egy kanna borért.

Csóri nagyanyámat meg élve ették meg a kukacok. Nem tudom akkor mit sajnálja

azt a rohadt fűrészt, már megbántam, mert azóta nem hagy békén, most meg az az állat Karát visszahozza, meglátod még belerángatják valamibe. Bezzeg, amikor nálunk járt, akkor még nem tudtam, hogy ilyen, ott nem mert egy kurva szót se szólni. Ez a gyerek meg nagyon fél, ugrál, néz a tekerő kicsijére Vera, talán a hasa csikar, a Vera bebugyolálja valami rongyba, de a gyerek alig hogy iszik egy kortyot, azonnal kifossa. Szabályosan remeg, fél az apjától, gondolhatod, állapítja meg Vera, és adja tovább a tápot. Ott nem mert szólni egy szót se, de itt, amikor itt van az anyja, márpedig itt van, mert viszket a piccsája, jön a fiához, hogy elhányom magam, akkor kinyílik a Jankó szeme, akkor nekem esik, hogy takarítsak, meg tartsam a jószágot és nem hagy békén. Négy éve. Mer négy éve vagyunk együtt.

Mellettem a kisgyerek felsír, meg vagy átkalkodva, Lujza, szól oda neki Vera, mire az valamit motyog és lassan visszaalszik.

Másfél évet hetelt a Jankó, csak hétvégén járt haza. Azt mondja első látásra szerelem, persze... és akkor érzem az első kicsi nyilallást, szinte jólesik, a tarkóm zsibbad, mintha valami dunsztosüvegbe lennék bezárva, vontatott és tompa a Vera, meg a szoba körülöttem, Vera látja, hogy megváltozik az arcom és erre bekapcsolja a tévét, klippek mennek, egy fehér szkafanderes darázs szeme van és csapkod a karjával, pörög az állomásóra mutatója, hosszú asztalnál egyszerre mozdul a férfiak keze, robotok? A szőke nő a bíbor ruhájában éppen ellenkezőleg mozdul, zümmög a szkafanderes, ráng a feje, kerékpározik arra, felénk a Jankó, hogy jön valamiért, akkor is szántás vót, kellett a pénz, akkor már leszerelt és nem vót meg neki még ez a tanya se, de Bélától elkéri a címet és nem jön egyből, csak véletlenül mégis a kerékpárral, véletlenül, vagy jön valamiért, nem tudom. Akkor is a nővéremmel beszélget, érdekes, hozzám jön és a nővéremmel beszélget. Ez harmadjára van, mert mikor másodjára jön, akkor már a Maksa Tibor a vőlegényem, akkor zavart el öreganyám, mer az nevelt, nem anyám, valamiért gyűlölt engem öreganyám, vert, megkötözött a székhez és úgy vert, napokig kikötözött, szaladtam egyszer anyuhoz hálóingbe, bántanak, anyu, öt, hat évesen, képzelheted, télen meztláb szaladok, az meg jön fel, hogy mért bántják ezt a gyereket, még jó, hogy élek, ezt komolyan mondom, mert akkor ott van az a másik bűdös kurva, hogy a rák egye meg, anyám húga, meg a férje, azok is ottan laktak öreganyámnál, állandóan részegek voltak és a Terkának, anyám húgának az ura a Józsi, fogta a Terka tizenegy éves lányát megerőszakolta, aztán megölte, bedobta a kútba, úgyhogy most a Józsi el van tűnve, bújkál, de azt a szegény lányt nagyon sajnálom.

Lejebb csúszom, már fekszem az ágyon, alám gyűrődve a bunda, mintha menstruálnék, úgy jönnek a görcsök. Gondolom bután, ha csak ennyire fáj a szülés, baj nem lesz, kibírom, a számlap vibrál és újra körbe a mutatók, a guvadt szemű, mint akit az áram ráz, fémajtóknak ütődik, mindenhol fémajtók körülötte, csak be van oda zárva, a bíbor nő erre, arra, erre, arra forgatja a fejét, mögötte a szagotott urak.

Udvarol nekem a Jankó, aztán másodsorra bemutatom néki a vőlegényemet a Maksa Tibort. Az meg otthagya, Jankó is, a Tibor is. Eltelik néhány év, nem akarhogyan, mer öreganyám elzavar, megyek a bárba, meg erről inkább már nem, nem beszélek, mert, eltelik három, négy év és megszületik a gyerek, amelyik, most nincs velem, de hidd el visszaszerzem, és jön a Jankó, hogy jöjjenek el hozzá, akkor már Himénben hetelt.

Elmúlik a szerelem. Volt szerelem, mondja a bolond Jankó, csak a Vera elszúrta, persze, mert a férfi nem hibás, csak a nő, ne mondjad má. De mióta nem hetel, békesség van köztünk, úgy ahogy, mer előtte összevisszaság vót a bolond Jankó szerint, hogy

nem voltam nyugodt, hogy sokszor el akartam menni, hogy sokan tömték a fejem, hogy mi vagyok én rabszolga, mi vagy te rabszolga, kérdezi tőlem a Sanyi is, hogy tarcsad a lovakat, a jószágot? És hogy olyan hülye felfogásom van nekem, hogy hallgatok ezekre az emberekre. Üzenem a Sanyinak, ha szóba állsz vele, keresztül szúrom, kinek mi köze hozzá, itt vagy a lakásban, ilyen hülyeségeket! És akkor elmegyek, sokszor elmegyek, míg ő hetel, itt hagyom, dögöljenek meg a lovak, azt hiszed az embernek nem rossz? elmész hétfőn és jössz haza pénteken, vagy szombaton este. Nem szeretek egyedül lenni. De muszáj az embernek áldozatot hozni, mondja a Jankó, és az mi Vera, hogy itt hagyod a jószágot? Ha másra hallgatsz megbolondulsz, rengeteg bajom van veled. Figyelj ide Jankó, bejön szombaton az egyik munkatársad, hogy bent maradtál nőzni, mondom takarodj kifele, mer agyonváglok, menekült kifele, fölhívlak, és bent is mondják, hogy mentél nőzni, azok is össze akartak ugrasztani minket Jankó, nem csak a Sanyi. Én itt kell hogy hagyjalak, Vera, mer muszáj áldozatot hozni, és nekem erre, fétékenykedni nincsen időm. Minek. Itt a két család, remélem nem bolondulsz meg, hogy elmégy máshová, remélem, most már megnyugszol, itten végül is meg van neked minden engedve, hova mennél, álmodba nem gondoltad, igaz, annyit szenvedtél öreganyádnál, hogy neked lesznek gyerekeid, most már vannak, mert kihasználtak nagyon tégedet Vera, hülyére vertek, elszedték a pénzedet, azért mondom, itt meg van engedve minden, a kezedbe adom a pénzt, úri helyed van itten.

Éjjel félek, ha egyedül vagyok, de nem kötöm ide előre a kutyát, mer má attól is félek, egyszer szétrúgom, megölöm az biztos. Átnyúl fölöttem a Vera, kihúzza a gyereket az ágyból, gyere babám, az ágy szélére ülteti, dörzsölgeti a kicsi a szemét, dörzsöli ki az álmat az a kisgyerek, egyél te is babám, nyom egy doboz joghurtot a kezébe, kiskanalat, egyél ügyesen, a gyerek mohón nekilát, toccsan lefele a kanálról a málnaszagú joghurt, Vera a kisebbet pelenkázza, egy papír zsebkendővel szétkeni a kis popón a szart, rá a pelus. Eszik ő, ezzel nincs gond, csak az apja olyan joghurtot hozott, amit nem eszik meg. Csak az őszibarackost meg a körtészet, én azt veszek neki. Nekem azóta nagyon rossz. A fűrészt óta, teszi vissza Vera a kádba a kicsit, én meg feljajdulok, mintha sűrűbben fájna és nagyobbakat, sokszor csak odavágja nekem a Jankó, hogy csak megtűrt személy vagyok itt. Semmi keresnivalóm itt. Több keresnivalója van itt az anyjának, mint nekem. Azt neked mondta az élettársad, vagy a férjed? S akkor ne úgy beszéljek vele? Hát nem érdemli meg? Tudok rá tanut is hozni, a Sanyiék meg tudják mondani, hogy mit csinál sokszor, mert azok sajnálnak. Már volt, hogy annak a fia jött át és az szólt rá. A Sanyi felesége is megmondhatta, meg is mondja, a Marika, hogy vele szót váltani nem megyek. El vagyok onnan tiltva, zavarva.

Gyorsan, gyorsan menjél haza, szív nagyot a cigarettájába az öregasszony, mert hatvan felett van már a Marika, azt külön él a Sanyitól, úgy hogy elváltak, de egy házban laknak, nyolc gyereket nevelt, felnőtt már mind, nem akar többet a Marika, nem bír már, az ura meg csak mászna rá, erre, azt mondja, főzök rád, mosok rád, de többé nem vagy a férjem, nem bírom. Beszedi a gyógyszereit a Marika, megköti erősebbre áll a kendőjét, megcsókolgatja a gyerekeket, mosolyog a sötét szeme, de mintha nem látna jól vele, mintha hályog lenne rajta, az arca meg olyan ráncos, mintha százéves lenne, a teste, mint egy kis verébé, összeaszott.

Vera meg leül a mobillal, szerzett egy mobilt valamelyik öccsétől, azt nézegeti a Sanyi egész családja. Ne félj, ne legyél velük ilyen irigy, az én fiaim nem bántsák a te telefonodat, azt az egyik felkapja, már viszi is kifele a többihez, akik a zsiguli körül pakolászhatnak, ne legyél féltékeny, nyugtatja Marika Verát. Vera kétségbeesetten néz kife-

lé. Főztél ma? Vera int a fejével, hogy nem, és szem elől téveszti a telefont. Nem főztél semmit. Menjél haza Veronkám, nem azért mer utállak, szeretem a barátságot, a tiszteletet. Mindenkinek megadom, aki elfogadja, még neked is. De gyorsan haza kell menni, mert ha valaki megtudja, hogy itt voltál, akkor neked annyi. Mama, fordul felajzva Vera Marikához, ugye ide jövök magához vasárnap is sírni, hogy megvert a Jankó szombatton. Este is megvert téged, tudom én Veronkám, ezért vagy elküldve kislányom, nem azért, mert utálunk, mert mi közénk veszünk, ha eljössz beszélgetni. Az én életem más volt, amit én mondtam, az volt. Kislányom te meg kínlódsz a végtelenségig, még ha eljössz ide akkor is. Nem merlek befogadni, mert akkor te kapsz ki. Nekem volt jogom, én mindig úgy éreztem. Hogy én vagyok jogos bármiben is, amiben igazam van. A család megértette. A férjem megint megértette. Utána ha nem értette meg, akkor másképp szabtam ki neki. Kész. Meglehet egy embert. Meg tudtam oldani, hogy nézd, nem jövök ki veled úgy, akkor másképpen és ő elfogadta, hajlamos volt mindenre. Nem lehet egy embernek mindent megengedni, mert nem szabad. Egyszerűen nem szabad. Tettem a dolgaimat. Dolgoztam nap, mint nap a faluban. Nyolc gyermeket felneveltem. Hála a mindenhatónak. Fel tudtam nevelni őket Isten segítségével. Dolgoztam nap, mint nap, hogy tudjam felnevelni. Ha valami neki nem tetszett, a férjemnek, megmondtam neki nem tudsz érdekelni, mert nem ez kell. Szükségem van a munkámra. Nekem nem parancsolt. Szemébe megmondtam, még a család is tudja. Neked nem megy, mert hagyod magad. Az a hülye, aki hagyja magát. Az a normális, aki nem hagyja magát. Egy ember mellett sokat kell szenvedni, azt én jól tudom, de ha én nem érdemlem meg a rosszat, ne adja meg. Távozzon, vagy ő vagy én. Nálunk ez a téma volt. Nézd drága uram, mondom most is neki, ez nekem nem megy, mert nagyon nehéz ez a terep. Nyolc gyermeket világra hoztam, felneveltem. Neked ha kell a másik, távozz. Nem ment el. Sem asszonyhoz nem ment, sem a családot nem hagyta itt el. Elváltunk. Ez nem titok. Ez nyilvános. Valahogy nem jöttünk ki. Ő azt akarta, én meg nem. Nekem több gyerek nem kell. Ő még akart. Ő nagyon gyerekcentrikus. Ha ő egészséges lenne, akkor még lehetne. De ha én olyan lennék, mint a makk, akkor se kellene, nem azért, mert utálok a gyerekeket, mert nagyon szeretem, mindig kérem a másiktól, adjon egy gyereket nekem, ha én meglátok egy gyereket, mindig ölelgetem, de hogy én a világra hozzam, nem. Tízéves koromtól vittem a kapát, se apám, se anyám nem volt. Az én népeim ismernek, sokat sírtak, hogy szegény kislány, mint egy földműves, reggeltől estig kapál. Vittem a kapát a hátamon, hátamra tettem a tarisznyát és vittem. De nem jó életed volt Veronkám, tudom, mert nem jó, hogy futtattak azok is, meg hogy annál az asszonymál mi volt, a rendőrség is keresett, nálunk is miatta, aztán, hogy volt-e tárgyalás, volt-e nem tudom. A kurva anyjukat, rohadt ganék voltak. Erőszakkal írárták velem aztat a papírt. Azóta voltam én Marika annál az asszonymál, mer az nem volt rossz, az volt a legjobb hozzám, ottan nála kurvák nem voltak, úgy fogadtott mostan, mint aki haragszik rám? Sírva fakadt, érti? Sírva! A rendőrök rám fogták, hogy én jelentettem föl, hogy fogva tartott, vert, meg ilyenek. Én ezt nem is mondtam, hanem a Denverre, arra mondtam, ott bezártak, oda eladtak a létai stricik és abba a bárba úgy ment, hogy a szobából ki se lehetett jönni, úgy képzelje el Marika, nem úgy, mint a Jankónál, hogy mehetek azér, ott a küszöböt se léphette át a lány, a vécére elkísérték, négy évig voltam a Denverbe, volt, hogy étlen szomjan, csak beengedték a férfiakat és kész, mert kiskorukra mennek, ezek, Marika, maffiózó stricik, a rendőrt megölik, nekem ide a combomba belevágták a kést, de hálistennek megszöktem és akkor kerestek, öreganyámnak a fejéhez pisztolyt

nyomtak, ahhoz az asszonyhoz mehettem a bárjába, lerendezte azokkal az állatokkal valahogy, hát ottan, a Denverbe úgy megverték, hogy elvetéltem, elment a gyerek, mert úgy maradtam, le voltam bénulva, mikor ahhoz az asszonyhoz kerültem, még táncolni sem tudtam, és akkor megyek a rendőrökhöz, hát hogy én feljelentem azt az egész kurva Denvert és nem az asszonyra fogták? hogy a villám csapna beléjük, mer az asszony meg nem akart ezeknek a buzi rendőröknek fizetni, tudja Marika, védelmi pénzt, mert azok is benne voltak nyakig, én meg analfabéta vagyok, azt írtattak velem alá a köcsög, buzik, amit akartak. Ha nem vallok az asszony ellen, akkor ott szülhetem meg a gyereket, mert akkor megint terhes lettem, tudja, a Lacitól, a fővárositól, arról hallani sem akarok, mer becsapott, nagy hassal gyerekekkel, erőszakkal le akartak tartóztatni. Édes Istenem, csóválja Marika a fejét, gondolja, föltesz egy kávé, kiütögeti a zaccot a szűrőből, Vera leveszi a konyhaszekrény tetejéről a kávédobozt. De azért nézze meg a Jankót, kotor az illatos kávéba Vera, akárki akármit mond, ő nem csalna meg engem. Hiába mondja a nővérem, hogy ötezerért. Én ezt nem hiszem el. Majd kitudódik, tisztázódik, hogy mi igaz belőle, mi nem. Remélem Jankónak lesz igaza, hogy nem csalt meg. Ha megcsalt itt fogom hagyni a fenébe, vagy neki mennie kell akkor. Akkor gondoskodjon magáról. Önálló ember. Én meg a gyerekeimről gondoskodom. Azt akarom megkérdezni tőled Veronkám, hogy te csináltál feljelentést? Tömi meg alaposan a főzőt Marika. Nem, én nem az asszony ellen akartam, a másik bár ellen, ahol vertek, és bezárva tartottak, ottan volt olyan, hogy egy lányt megöltek, azok ellen akartam, de nem tudtam a papírt elolvasni, mást írtattak alá velem, hogy az asszony személy szerint adta vette a lányokat. Ő jó asszony, engem kiváltott azoktól, de ottan a Denverben a lányt úgy adják veszik, mint a hízókat maga. Jézusmária, Veronkám, sápad el az öregasszony, a platni izzik, a kávé fölkotyog és köpdös a kivezető csövön a virágkehely szerű főzőbe. Isten irgalmazzon mindenkint a bajtól, a fájdalomtól, mert tudom, mi a fájdalom. Nekem inkább golyót adjanak, mint férfit, Veronkám. Én nem állnék ki, inkább ide egy golyót, és kész.

Mintha hallanám a béévnét, csikorognak a hóban a kerekék, elmennek visszajönnék, nem tudom, Vera fazékban vizet tesz föl a kályhára, leül, rágyújt egy cigire, ne oda, babám, üvölt a joghurtos pohárral szambázó gyerekekre, a macska beugrik a kádba, sicc ki, te, csap oda Vera, a macska felnyávog és eliszkol a konyhaasztal alá, odapísál ijedtében. Az ablak a vastag falba süpped, a ráaggatott szürke rongy fölött az ibolya égen fehér foltok, megint esni kezd a hó, összeérnek a fájások, nyögök hangosan, és jajgatok, felhúrom a lábam, remeg a térdem, összeizzadtam a ruhám, megpróbálok levenni a bundát, de nem megy, a tévé villózik, Vera kimegy, a gyerek utána, egy szál gatyába, hallom ahogy leszidja kint az anyja, erre a gyerekek visszatotyog, a kicsi felsír a kádba, Vera visszajön egy öl fával, rak a tűzre, elviselhetetlen a meleg.

Csak a gyerekeimet nézem, tudod, kiabálja túl a tétvét Vera. A Jankó még arra se képes, hogy kifizesse a tejet a háznál, ahonnan a gyerekeknek hozom. Egyszer se fizeti ki, én fizetem ki. Amikor a nagyobbak elrepszette a bokáját, azzal nem dicsekedett, beszorult a bicikliküllők közé, az anyja is kiabált rá, hogy vegyen ki gyógyszerre pénzt. Az a köcsög Jankó meg azt vágja hozzá, hogy ott dögöljön meg. Hát ilyen apa, kérdezlek én. Hát akármilyen ideges szoktam lenni, de csak rá, a Jankóra, a gyerekekre nem. Tudod mit mondok neked? A jelenléte sokszor idegesít. Akkor vagyok nyugodt ha nincs itthon. Ha már itthon van, vagy a környéken van, már az idegesít. Egyszerűen nem tudom elviselni, hogy itt van. Tartok tőle. Ha váratlanul neked menne, te nem tartanál tőle? Nem a fenét. S akkor a gyerekek a bűnösek. Hogy nem volt meg neki a

fűrészze. Hát mit tudok csinálni. Most má megvan. Egye meg azt a kibaszott fűrész, aztán meg tégedet is ide hoznak. Mondom, hogy a Karáttal ne kezdjen, ismerem én az olyan fajtáját. Azt a fűrész meg ellopták, nem én miattam lopták el. Akitől megvette, ugyanaz lopta el. Az az én hibám? Mért nem vitte el az anyjához. Valamiből el kellett temetni öreganyámat, nem igaz? És akkor azt mondta, mikor ez a kisebbik megszületett, hogy nem tőle van, hanem valaki mástól. Nem az övé, vetessem el. Hülye volt már akkor is. Most mond meg, nem az övé? Nézz rá, csak rá kell nézni! De nincs körülöttem semmi, a gyerek robbanna kifelé, jönne és nyomnom kell, várjal még, szól rám Vera, még nem jó a víz, tartcsad vissza, de nem tudom és üvöltök, a hangom mint ha kívülről jönne, hallom a hangom, ahogy üvöltök és mind a két gyerek rákezd a bögszre, és nyomom kifelé, nyomom a gyereket, tiszta apja, csak rá kell nézni, megmondta anyám is. Úgyhogy anyámhoz nem is mehetek, mert a Jankó gyűlöli. Mert akkor én mindjárt rossz útra térek, ha én elmegyek. Akkor elszerez engem kurvának. Én vagyok a rossz, ő meg a jó fiú, erre nem lehet semmit mondani, mert akkor meg van sértve. Más választásom nincs, ki kell, hogy bírjam. Sokszor a fejemhez vágja, hogy az voltam, mintha én tehetnék róla. Nem tudom mi lesz. Egy volt komoly szerelmem, az első, de az autóbalesetben meghalt. Én tudom mi az veszíteni. Veszíteni el gyereket is. Egy hónapos volt az első lányom, mikor meghalt. Pont a kezemben halt meg. Te nem lennél oda? Senkinek nem kívánom azt. A szívével volt baj. Az apja meghal autóbalesetben, egy hónapra a szülés után meg a lányom. Kilenc hónapig kihordtam, utána egy hónap múlva meghal. Ebből többet nem kérek. Ez az én boldogságom, az én gyerekeim. Majd lassacskán a többit elfelejtem, csak a hűgaimat sajnálom, elviszik őket, elcsalják, ígérnek mindent, s amilyenek ezek a lányok, belemennek, mert ezeknek má nem jó otthon, ütik verik őket. Így. Na baszdki ez megvan. Hű babám ez lány. És már pisál is, hogy egyem a kis valagáját, jó van pisáld le anyádat, bögsz, úgyis kell. Te meg aludjál, jobb ha megpróbálsz aludni, gyere rendbe raklak egy kicsit, nem, nem adom oda, nem lehet, aludj, gyere idd meg ezt, na, igyad mán, mer még... jó van, jó van anyám, esik a hó, még be kell vinnem a maradék szénát is, mert nem volt idő, mindjárt reggel van, te, de olyan szemét férfiak vannak, hogy nem igaz!

Órnagynő

Jóreggelt! Jóreggelt, őrmesternő! Kármán Melinda. K444, jelen. Karácsony Laura. K443, jelen. Horváth Annamária. K442, jelen. Horváth Rita. K441, jelen. Fácán Tünde. K440, jelen. Horváth Sára, látom, K339, jelen. Simon Zsuzsanna. K338, jelen. Farkas Eufrozina. K337, jelen. Varga Klaudia. K336, jelen.

Dorottya őrmesternő ne zárja már vissza!

Készüljenek, tíz perc múlva reggeli!

Dorottya őrmesternő ne csinálja már, az őrnagynő megengedte! (Rohadt debella, most nem tudom mért zárja be!)

Leszarom, bazdki, holnap nem így lesz, adjatok lányok tüzet. Laura kievíckél az ágyból és átbújik hozzám, jézusom, de hideg a lábad, a lábunk felől bemászik Zsuzsika is, oda hajítja az öngyújtót. Rágyújtunk.

Annamarcsi hatalmas mellei lefolynak a felső ágyról. A könyökére támaszkodik, csipkés hálóingjében egy bella donna, debella donna. Jó lett, mi? Mutat Laura az ágy-

deszkába vésett Szerváciuszra. A szerelme nevére. Az komoly, mondják Klaudia és Annamarcsi egyszerre, és összeröhögnek.

Csajok, ma beszélek az operatiszttal, gyűjt rá a Tök is. Te Ritatók, nem lesz semmi, én most megmondom neked előre, hogy az kevés, amit te tudsz neki mondani, érted, meg késő is a vádalkuhoz. Na mizújs, mit álmodtatok? nyújtózkodik erre Annamarcsi.

Hallottátok, hogy kiabáltak reggel? Bújik Melinda paplanja alá a Géza, vagyis az Eufrozina, szeretlek, hogy vagy? súgja a fülébe, Melinda meg mondja, hogy kibaszottul fáj a feje. Hallottam, mindig arra kelek fel minden reggel, sóhajt a Klaudia. Lujza, fordul Klaudia felé Annamarcsi, lemászok ide hozzád, jó? gyeregem. Gyere drágám, kuncog Klaudia, teát főzök?

Úgy fáj a fejem, már nem bírom, panaszkodik Laura és belehamuzik a hamutartóba, amit a kezembe tartok, mert különben kiborítjuk a paplanra, abból meg már eletem van, hogy mindig az én ágyam van tele a csajokkal, meg a csikkekkel. Melinda felnyög, hát még neki, hogy hasogat. Lujza kiugrik az ágyból, elhúzza a függönyt, kinyitja az ablakot. Adjátok már ide a hamutálat, szól be Annamarcsi. Legyetek szívesek, jegyzi meg Lujza, és átközvetíti neki, meg cigit is ad.

A Lujza hálóingjén átsüt a nap, meg a tüsi kis haján is, a tejföl szőke tuskéin, most mintha nem is volna haja, csak valami pityangpihe a fején, pedig amúgy erős haja van, derékig ért, csak az iparkamarába, a fegyházba le kellett nyírni a tetvek miatt. A Lujzán még mindig ott a sál, mert a Rozika elintézte szépen a nyakát.

Nincsen kávé. Mit csinálunk, jön a kemény hétvége, mondja Tünde rosszkedvűen, a Dinire gondol, hogy akkor most, hogyan tud átmenni hozzá, mert a fogházasakat napközbe nem szokás bezárni, átmehetett volna a Dinéhez, csak hát itt van a hétvége, az örök elhúznak, korábban rájuk is zárnak, most már tényleg meg kell szerezni a kulcsokat, mert a kés beletört, a francba, na, mindegy, majd a Laura, jóba van az őrnagynővel, nem?

Nem bírjuk ki, meg fogunk bolondulni. Teszi hozzá Laura, és rágyújt a harmadik cigiére. Hát cigink sincs, még cigarettánk sincs. Te se mentél dolgozni? kérdezi tőle a Zsuzsika, mert nekik ezen a héten jutott munka a cipősofőnél. Nem maradt abból már semmi se.

Na, mit csináljunk, kitől kérjünk? kérdezi a Lujza és visszamászik Annamarcsi mellé. Fejem szétszakad kávé nélkül.

Tök jó idő van, igaz, Tök? aztán még napozni se mehetünk ki. Ha az Őrmesternő lesz, céloz Debella Dorottya őrmesternőre Tünde, akkor nem, hát múlt nyáron beza-var, hogy tessék felöltözni, vagy bemenni, hát ki a faszom lát ide, hisztizik a Tök, mert bugyiba, meg melltartóba napozunk, hogy még a papucs is tilos, hogy zárt cipő kell. Jó, majd csizmát húzok, hogy az anyjuk pocsája. Úgy bánnak velünk, mint a köztörvényesekkel, mint a fegyházasokkal. Nem kár értünk.

Majd eladjuk a ruhánkat, mondja Laura, neki két szekrény ruhája van amúgy. Nagyon ad a cuccokra, zavarja kifele a csajokat fürdeni minden nap. Én is eladom a cipőmet, vágja rá nagylelkűen Annamarcsi, most küldte neki az anyja, vadi új, igaz egy kicsit szűk a lábára, de tízezeret is ér, na, egy doboz cigi lesz belőle talán hétvégére. Van egy fehér pulóverem... jut a Laura eszébe.

Mit álmodtatok, mondjátok már el, kezdi előlről Annamarcsi és senkinek nincs kedve kimászni az ágyból. Nem szabad elmondani, míg nem ettünk, figyelmezteti Tünde, de Annamarcsi a sajátját csak el akarja mondani, hát azt, hogy a Viola szabadult. Hazament a Viola és utána mentem én is álomban haza.

Emlékeztek huszadikára? Az komoly volt. Se víz, se áram.

Istenem! Már csak ennyien vagyunk. Helyezkedik följebb, hogy a falnak támaszt-hassa a hátát Laura. Mi lesz velünk? Mereng a napfényes udvar felé Annamarcsi, de a szögesdrót az alumínium kertfalak fölött megzavarja ezt az idilli merengést. Vajon ki fog ma szabadulni? Ki lesz a leggyengébb láncszem? Mert mióta megkezdtek ezeket a szabadulásokat, ki tudja miért, elévültek a csekkek, meg hogy nem is jogos, hogy bent tartsanak, a hosszúsok közül négyen szabadulnak a múlt héten, és azon filózunk azóta, hogy ki a leggyengébb láncszem.

Nekem azt mondják, Laura. Mondja a Géza. Géza meg amellet, hogy hülye sze-gény, nagyon buta, meg a lányokat szereti, beszédhibás is, az is, szerencsétlen csak mint a részegek morzsolgatja a szavakat, de beszél, nem úgy, mint én, én kussolok, ez ed-dig is bevált.

Mindez azért, hogy elévültek a büntetések, de ez hülyeség, mert most nem évülhet-tek el, csak jövőre évülnek el.

Hallod, ez komoly, bólogat a Lujza, tisztára ügyvéd lett.

Ketten lent voltunk az irodán, áll Annamarcsi mellé Géza, mert lemennek és igaz fél-nek, hogy ki fogják őket dobni, és akkor ott már messziről mondják az őrnagynőnek, hogy jönnek a hosszúsok, az meg hogy ez tízpecsétes, de neki a telefonba a bévé pa-rancsnokságon meg lett súgva, hogy így nekik is, mármint a fogháznak is könnyebb lesz, mert, hogy erre ők nem voltak felkészülve, hogy ennyien, ennyi időre, szóval kér-dezzük, hogy mi van, de csak röhög és annyira röhög, és akkor azt mondja végre, hogy nyugodjunk meg a jövő héten mi is megyünk, mert várható még szabadulás.

Csajok én már századjára olvasom el az ügyvédnő papírját, de van amit nem na-gyon értek. Húzza elő a párnája alól Tünde a papírokat, úgy látszik már ezzel alszik.

Én meg aláhúzogatom nekik, de tényleg nem értik, aláhúzom nekik a lényegét és ak-kor negyedjére, ötödjére már kapizsgálják, de tény, hogy beleszöppenünk ebbe, és ha ezek a növédők nem jönnek, ez a szervezet, meg az ügyvédnő, akkor mi még most se tudjuk meddig maradunk, harminc évet, vagy kettőt, mert ha összeadják a csekkeket, akkor ülhetnék harminc évet is, a gépbe meg mindig az aktuális csekk jön le, még azt se tudjuk mennyi csekkünk van, ülünk itt potyára.

Egyébként már teljesen kiokosodtam ebből is, hogy hogy van a törvényekkel, meg az eljárásokkal.

Leveleket fogalmazok a növédőknek, az alkotmánybíróságnak, az országgyűlésnek, ezért jönnek le ide is.

Már két hónapja itt vagyok, jóval a gyerek, meg a Tulok és András, vagyis a Kígyó után, akiről még nem esett szó, két hónapja hogy behoznak, és semmit nem tudok, hogy mennyi büntetésem van, mikor fogok szabadulni, ez még tavaly szeptemberbe van, rá másfél évre elkezdem írni a leveleket, kinézem a címeiket a telefonkönyvből, mivel senki nem mond semmit, hogy akkor most mi van.

Lejönnek először a növédők, és a bévések mondják nekik, hogy itt olyan lányok ül-nek, akik húsz harminc napot kaptak, holott mi akkor már hárman négyen a másfe-ledik évet töltjük. És akkor kiabálnak a többiek, kajakra kiabálni kell, hogy nem húsz harminc nap, mert az a húsz harminc nap azok évek. Mert először nem akarták nekik mondani, hogy mennyit ülünk, mert volt sejtés, hogy itt valami nem stimmel. Az is

most derül ki, hogy az elévülés két év, ezért vannak hirtelen a szabadulások, itt vagyunk több mint két éve és hirtelen most elévülnek a csekkok.

A Lujza, meg fegyházban kezdi lezárva a gyilkosok között tévedésből hét hónapot, hogy az ügyvédnö hitetlenkedik, szabálysértésért elzárás helyett fegyház? ebből balhé lesz kormány szinten, ha lehet még itt balhé ilyenből.

Hat hónapig egy csekk van a gépbe, amit ülök, hat hónap után jön le a nyilvántartásba, hogy akkor még plusz harminc csekk. A börtönösöknél meg a Szabóné rablásért kap tíz hónapot, tegnap szabadul. Vagy nem is rablásért, zsarolásért. Mindegy. A másik lány, aki falhoz vágja az istállóba a gyerekét az kap tizenhatot, meg még a gyereket is vissza. Az elzárásosokra meg semmi se vonatkozik. Nem vonatkozik a házi-rend, semmi.

Tavaly lemegyek egy gyűlésre, amit a parancsnok tart, az Őrnagynő mondja, hogy én menjek le, mert én vagyok a legrégebbi, meg gondolom bele se pofázok. De nem vagyok hülye, leírom előtte, hogy milyen gondjaink vannak és az őrnagynővel, egyszem a szívét, az eszén túljárva felolvastatom. Az rá a válasz, hogy magukra nem voltunk felkészülve. Nem voltak ránk felkészülve, nem értem. Mikor még nem volt az új törvény és a büntetések sem voltak ilyen magasak, akkor is kaptak a lányok büntetéseket, és ide kellett bevonulniuk.

Még hogy nem voltak ránk felkészülve! Amikor kijön a törvény a rendőrség szervezeten, kommandósokkal vetik rá a lányokra magukat és mivel nem jelölnek ki sehol helyet, ahol kiállhatunk, a kupleráj, meg a bár az meg tilos, ezért minket üldöznek, a stricit azt nem, mert azzal meg van beszélve, mert a rendőrök is benne vannak, mindegyik stricit ismerik, akkor meg mért nem csukják le őket, na, mért nem, inkább hájtják kifele, szórják ki a kocsiból naponta az ötvenezres, százezres csekket, bevisznek és sorolhatnám. Még hogy nem voltak felkészülve! Sejtették volna mit érnek el az akcióikkal, meg a kameráikkal.

Itt van például a Böbe, aki tegnap szabadult, hat éve prostituált azon a helyen, ahol a legnagyobb akciók mennek. Jönnek a rendőrök, igazoltatnak szokás szerint. Mindenki ismer mindenkit, közlőről, naná. Leadja a Böbe, de a rendőrök semmi olyat nem mondanak, hogy távozz szépen haza, meg ilyesmi, még beszélgetés is van, hogy akkor hol lesz kijelölve a hely, ahol nem szabálysértés, és semmi nem történik, visszakerül a személyi, rá öt perc múlva megáll egy másik kocs, kiszáll belőle négy ismeretlen rendőr, nyilván kapják a helyiektől a drótot, kérdezik, hogy voltál-e ma már figyelmeztetve. Mondja Böbe, nem voltam, elbeszélgetés volt, helyzet, meg adatok. Üljl be, mondja az egyik rendőr, hogy üljön be a Böbe a rendőrautóba, azt mondja nem ül be, azt mondja figyelmeztetve nem voltam csak igazoltatva.

Üljl be. Nem ülök. Üljl be, jobban jársz ha szépszerével beülsz. Nem ülök. Mintha mi teszünk be. Ez nekik ugyanis ki van adva, mondják, hogy akár erőszakkal is, fel vannak hatalmazva.

Nem ülök.

Elkezdik a Bóbét hárman rángatni, hogy befele, ő meg nem hagyja magát, kurva anyázás mindkét oldalról, bilincs, bilincsből kétszer kibújás, nem bírnak a Bóbével, mert a Böbe nincs ahhoz szokva, hogy hagyja magát.

Harmadszorra viszont hátrabilincselik a kezét. Még bent is sokáig megvan a nyoma, csúnyán megszorították. Bevágják a kocsiba hajánál fogva. Repül a Böbe rózsaszín csatja, fennakad a csatornarácson.

Elindulnak a főkapitányság felé. Villogó fény, sziréna, kitüntetett jelzések, minden.

Mint valami gyilkost úgy viszik. A Főkapitányság előtt hajánál fogva ki a kocsiból, mert jó fogás van a Böbe vörös sörényén, kiszednék, de a cipője beakad az ülések közé. Mi-re jó ez és mért pont engem, visítja a Böbe, akinek két gyereke van, mért azzal szórakoznak, mért nem a tizennégy éves lányokat viszik innen el, na erre föl rángatják, mivel beakad a cipője a földre húzzák, az egyik rendőr ráül és verni kezdi, hátulról pofozni, ütni a fejét a járdához, majd húzzák a nyílt utcán, járókelők, meg minden, a hajánál fogva a lépcső felé, a másik rugdossa. Elég csúnya nyomai lettek ennek is, látszott sokáig. Így találják Böbét a főkapitányságon.

Na ez egy akció, hogy egy kétgyerekes anyát rugdálnak a földön, ha úgy vesszük, mert a prostituálttal mindent szabad. A törvény kimondja ugyan, hogy a prostitúció legális, sőt a prostituált kiszolgáltató, áldozat, többnyire a futtatók, emberkereskedők a rendőrök és én kimondom a kliensek áldozata is, szóval, amikor ez az álszent törvény így meg lett fogalmazva, akkor jönnek azzal, hogy éppen a mi érdekünkbe is, hogy a striciket így le lehet kapcsolni, megjegyzem ha nagyon akarnák, akkor már rég mind ülne és nem mi ülnénk végső soron helyettük, szóval mostantól nem mindegy hova állunk. De azt senki nem akarja kijelölni, hogy a csúnya riherongyok, a közerkölcs és tisztas gyermekeik megrontói hova a picsába álljanak? Nekünk meg dolgozni kell, nincsen mese.

Állunk a tilosba, ahol bírságnak, meg akcióznak, felvesznek kamerával és felhasználják ellened, de mikor ők lépnek nincsen bekapcsolva az a kamera, egy szemétség az egész.

Megállnak a rendőrök, hogy el lehet tűnni kisanyám, és akkor még finom vagyok, és hiába kérdezed, hogy hova, hogy akkor legyen szíves fölvilágosítani, hogy hova költöztek, mondják, hogy bárhová, a faszorba, vagy a prérre, innen viszont tűnés van, és akkor mondd, hogy még mindig nem érted a lényegét, erre kiugranak a kocsiból szemtől szembe, szóval beállnak és közlik, hogy hülye vagy és arról ők nem tehetnek, de teljhatalmat kaptak a rendőrfőnöktől, hogy olyan minősítésben járhatnak el, ha kell meg is ütnek. És akkor teljhatalom ellenében bárki bárhogy eljárhat? hogy teljesen mindegy, hogy ők arra vannak kiképezve, hogy nagyobb bűnözőket akciók során leteperjenek a földre? hát most úgy néz ki, hogy akciók során nőket tepernek le, úgy néz ki, hogy akkor ehhez is kiképzés kell.

Ha valaki prostituált az már egy rossz ember, meg van bélyegezve, senki nem kérdezi hogy lett az, hogy miért. Egyszerűen nem sorsolják emberi viszonylatba.

Böbe kezéről a kék fehér köves folyosóra csöpög a vér, aztán négy órát ül egyedül egy cellában, és zokog, hogy engedjék haza, mert már két órája meg kellett volna szoptatni a gyereket, a kisebbik lánya három hetes, és nem engedik. Hanem megjegyzéseket tesznek, hogy akkor otthon kellett volna maradni szoptatni, meg hogy kit szoptatsz bazdmeg, szilikonos kurva.

Megverték és lelkileg nagyon csúnyán megaláztak, néz Böbe maga elé, és akkor iszonyatosan megapadt a tejem, pótlókkal pótoltam a kislányom étrendjét, lelkileg úgy megcsináltak. Nem tudtam hirtelen kihez fordulni, próbáltam segítséget kérni, de pont akkor, amikor kellett volna mindenki hátat fordított.

Szóval a Böbének vannak ilyen tévés ismerősei, és szerintem jól bedől nekik, mert azok a szenzációra mennek, még a jobb fejek is, mert a durvábbak azok úgy csinálják, hogy mondjuk a Böbe nem akar megfordulni a kamerának egy igazoltatáson, akkor megkapja, hogy tartsa tiszteletben a rendőrséget, erre ő, hogy ha ők nem tartanak engem tiszteletben, én sem fogom őket tiszteletben tartani és mondják, hogy a beszédet

is fölveszik, és akkor szól a Böbe, hogy ehhez nincs joguk, erre, hogy nekik bármihez, és a jelenet még aznap este le is megy a tévébe.

A másik csaj, meséli a Böbe, egy másik tévétársaságtól, egy szőke, jó fej, nagy dumájú, akkor összerándul a gyomrom, hogy biztos a Szelli az, nem merem megkérdezni a Böbét, de száz százalék, azt mondja, hogy a másik oldal is érdekli, vagyis a prostituáltak gondjai, de aztán ő is csak a szenzációra megy, a razziákra, meg akciókra, bevágja a Böbe arcát, meg a miniszoknyás seggét, a rendőrökkel tart, a főkapitánnyal. Végző soron a kormánnyal ő sem mer ujjat húzni, úgyhogy a verés után hiába hívja a Böbe, azt mondják, mert nem is kapcsolják személyesen, hogy nincs szabad stábjuk, aztán, hogy a főszerkesztőtől függ, és hiába telefonálgat minden nap a Böbe, hogy nincsen szabad stáb és akkor nem tudnak jönni, majdnem egy hétig, de legalább egy visszajelzést adnának, hogy hülye bazdmeg hát nem fogunk vele foglalkozni és a kutyát nem érdekli az ügy, és még ők kérik az első vagy második beszélgetésnél, mivel a főszerkesztőurat is nagyon érdekli a dolog, ne forduljak más televízióhoz. Semmit nem tettek.

A vicces az, hogy mi sem vagyunk tisztába a jogainkkal, mi is csak a tévéből próbálunk tájékozódni, mert ugye az, hogy valaki kint ül a játszótéren, magyarázza Böbe és ebben is teljesen igaza van, beszélget a barátnőjével, az még nem a tevékenységet űzi, hát ez, hogy annyira buták vagyunk, hogy egyáltalán nem tudjuk, hogy mik a jogaink.

Szerintem meg ha tudnánk is mindegy lenne, mert azt, hogy ki űzi a tevékenységet és ki nem, azt kizárólagos jogkörrel az intézkedő zsarú dönti el és az ellen nincsen jogorvoslat, így van ez kitalálva.

Minket azt hiszem nem kellene büntetni, jegyzi meg a törvényre hivatkozva egyszer a Böbe, erre közlik vele, hogy félre van tájékoztatva. Mire másnap sírva megy oda a rendőrökhöz, hogy írásos papírt, hogy egy engedélyt kérjen, hogy kimozdulhasson a lakásából, mer ahogy kilép a kapun már nyomják is a kezébe a csekket, vagy egyből beviszik, megy sírva, hogy hol kell írásos papírt szerezni, hogy ő anélkül, hogy behozzák és megbüntessék, anélkül meheszen az utcára a gyerekekkel.

Ugyanúgy, ahogy mi a tévéből nem tudunk meg semmit, hogy mit lehet vagy mit nem lehet, hogy akkor most mi a helyzet, ugyanúgy az emberek minket is a tévéből ítélnek meg. És mit látnak? Nagy pofájú, engedetlen, erkölcsstelen kurvákat. Azt nem látják, sírja el magát a Böbe, mert nagyon hiányoznak már neki a gyerekei, hál istennek, hogy tegnap óta kint van, és tudom, hogy a Böbe az biztos fog írni, őt tudom és nem is várom el mástól, mert akik korábban szabadultak azok most magasról leszar-nak minket, de a Böbe írni fog, mástól meg nem is várom el, minek írjanak, nem? azt nem látják, és kenegeti el a képén a könnyeit, hogy a két gyereketem viszem hajnalba az óvodába, ők semmit nem látnak ebből, ugyanúgy főzők, mosok reggel héttől, mint egy állat, ugyanúgy takarítok és dolgozom és én is megpróbálok fönmaradni ebbe a rohadt világba. Megvetnek ezért, amit csinálunk, de szeretném a tudomásukra hozni, hogy nagyon sokat szenvedünk azért a napi pénzért, valószínűleg többet, mint azok, akik rendszeresen dolgoznak, és ne ez után ítélik meg az embert, meg ahogy lefestik a tévébe. Azt hiszem, ha ki kellene állnia egy olyan nőnek, aki ezt még soha nem csinálta, akkor megtudná. Mi szenvedünk télen nyáron és ki vagyunk téve nagyon sok helyzetnek. Volt, hogy mi sem fogtuk fel, mert elhittük, hogy majd élünk a világba, azt hej de rutyutyu, nem fogtuk fel agyilag, hogy mi történik, hogy csak szétesszük a lábunkat azt kész. Akinek agya van az felfogja. Idővel, és persze nem mindegy, hogy ha kitesznek oda és meg kell csinálni azt a kurva húszezret, mert ha nem akkor...

Az őrnagynő megérinti a Böbe térdét. A férfiak, folytatja Böbe, tudja a férfiak, azt gondolják, ha nekik izélniük kell, mert rájuk jön a kangörcs, arról ők nem tehetnek, ez a férfinem veleszületett igénye, tehát joga is, hogy kúrjon, amikor kell neki. Hogy ez egy adott dolog és erre ki lett találva, hogy kell egy állomány, bizonyos nők, akiket meglehet pénzért. Persze a pénzt végül nem is mi rakjuk zsebre többnyire, hanem a strici, az élettárs, a férj a család, szóval az áru az áru marad és tartja a pofáját a seggét a pináját, dolgozik, kussol. Tudják a férfiak, hogy van egy hely, ahova bármikor jöhetnek, prostituáltat fognak találni, és ezeknek van egy kis zizije, ritka a szuperegészséges férfi, mert ezeknek az a zizije, más egyéb nem teljesen normális kívánságok, meg igények mellett, hogy ha nő kell, akkor nő kell, és ahol eltűnnek a prostik ott a többi nő lesz az áldozat. Ha meg tudja a szolgáltatást kapni, akkor meg nem kell fiatal lányokat zaklatni. Amíg így gondolkodnak a férfiak, addig tiszta haszon, hogy vagyunk.

A társadalom sokára fog megváltozni. A férfiak kezében van a hatalom, nekik ezt is lehet, jegyzi meg az őrnagynő, mert az őrnagynő feminista. Ezt mondják itt bent róla és kiröhögik. Persze, mert sánta. Mi nem röhögjük ki, mert velünk érez és rendes nő, hiába hogy smasszer.

Az nagy volt, mikor a Böbe szabadult. Emlékszik vissza Laura, és rám fújja a füstöt. Tudod mit csináltam egész nap? Ki és bepakoltam. Reggel bepakoltam, éjszaka ki.

Mert a Böbével volt a Laura egy zárkában és reménykedett nagyon, hogy ő a következő. Kikészültem, bár be voltam nyugtatózva, hogy én is megyek, bepakoltam, kipakoltam. És üres volt a zárka, nagyon félttem. Nem mertem éjszaka aludni. De most már kipakoltam, felraktam a képeket, meg vagyok nyugodva.

Őrnagynő, őrnagynő, de jó, hogy jön, ugye felhozhatjuk a reggelit?

Legyenek tekintettel a házirendre.

Őrnagynő! Kérem!

Kivételesen.

Sárga műanyag edényekbe mérik ki a teát. Kapunk két szelet üres kenyeret is. Valahogy lesz cigink a hétvégére, Lujza összedisznólkodja az elitélteknél, még ruhát sem kell eladni, mert kurválkodni itt is lehet, mert az ember csak rá van szorulva. A Lujza magától megy, mert szeretjük egymást és mindenki akar segíteni a másikon, ki, hogy tud. Például a hála, meg a szeretetéhség. Kint is mindig ez a baj. Vagy megvernek, vagy egyenesen te sajnálsz meg őket, mármint a srácokat, és kiállsz nekik, pedig dehogy kérnek, persze hogy nem kérnek, nem akarnak azok az áldott jó fiúk semmit.